

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ Δ'

(Ένα άγνό και ποιητικό είδύλλιο με την άγγελόμορφη και άβια Φλερέτα, την κόρη ενός κηπουρού)

Βασίλεψ τής Γαλλίας 'Ερρίκος ο Δ', όφειλε τό μεγαλύτερο μέρος τής δόξης του όχι τόσο από διοικητικό του δαιμόνιο ή στά πολεμικά του κατορθώματα, όσο στην πολυτάραχη έρωτική ζωή του, στις έπικές του περιπέτειες μέ...συντάγματα όφθαλμών γυναικών ! 'Αναριθμητες ένε ή αισθηματικές του έπιτυχίες. Και πολλές από τις γυναίκες πού σχετίστηκαν μαζί του, έχουν περάσι σήμερα στον κύκλο τής Ιστορίας. 'Απόστο, όπως έιοι οι μεγάλοι Δέν Ζούνι, οι άνδρατοι δηλαδή πού πέρασαν τή ζωή του μέ τή μοταδική έγνοια τής έρωτικής απολαύσεως, έτσι και ο 'Ερρίκος είχε βαθεί κρυμμένο στην καρδιά του ένα αίσθημα, μά τρυφερό άνέρμησι, πού τον βασάνιζε γλυκά ός τήν τελευταία του στιγμή. 'Όταν ο έρωτοπαθής αυτός Βασιλεύς ήθελε νά ξεκοραχθή από τήν οργανική ζωή του ή νά αναπαύση τ' άειομυα παιδικά του χρόνια, άπευρέθη σ' ένα δωμάτιο, κλεινόμενο στον έαυτό του και ξαναζούσε τήν πρώτη άγάπη του, τήν Ιστορία τού άγνού αισθηματός του γά κάποιου ταπεινού κόρη ενός κηπουρού... Τήν μελαγχολική, λαλήν, Ιστορία τής πρώτης άγάπης τού 'Ερρίκου τού Δ' θά σ' άφήγηθομε σήμερα.

Τόν καιρό πού ο 'Ερρίκος ο Δ' δέν ήταν άκόμη παρά Βασιλεύς τής Ναβάρρας και άεχγός των διαμαρτυρομένων - Ένα ζωφόρο δηλαδή παλλημάρι, ήμίαιος δεκαοκτώ ετών - ζούσε σε μία μικρή πολιτεία, τού Νεράς, έκωστική σ' όλη τή Γαλλία γιά τίς έξαισεις φυσικές καλλόνος τής. 'Ω ! ή φαντασθήτε ότι ο νεαρός 'Ερρίκος έκρίθηκε στο ήμισο αυτό περιβάλλον. Κατώφθισε νά δημιουργήση στο έξωκό του άνόκομο μιά Αδλή, άποτελουμένη από τίς όμορφότερες άοιστωματίδες τής προηγούμενης και προηούσε πολύ έπιόνοια τόν καιρό του μέ τή γαρτωμένη του εντροπία. 'Από κείνη ήδη τήν έποχή ήταν διάσημο γιά τήν έξαιροτική του κλίση πούς τό όμοιο φίλο. Κι ή ζωή κλιόσε τρισάβια και άδουκίω γιά τόν έρωτοπαθή Βασιλέα τής Ναβάρρας, μέσά σ' έναν παρ'είσο δάκομο, πού έκανε τήν καρδιά νά γυμνά πάντοτε άνήσυχια και τό αίμα νά κινάει πού θερμά στις φλέβες...

'Ένα κορί, ο 'Ερρίκος ξεκίνησε κινός του γιά ένα γυναικό κορό, σ'ό όποιο ήπιονε ένας κήπος πεποιμένος γιά τό τριαντάφυλλό του. Τήν ήμέρα εκείνη ο Βασιλεύς είχε καλέσει υορούς φίλους του σ'...δωμάτιο τού σ'εί και τό κοροδόντουσαν πολλά λαλούδα, γιά νά σ'τολήσ τήν ταπεινή του. Μά ήταν υπίκοε σ'ό όσμου του κηπουρού, δέν βροίκε κανένα όνομα. Φώναζε, γυμνός νά γείνοε του... Κανείς δέν τού άκούσθηκε. 'Υστερ' από λίγα όρα, ο 'Ερρίκος βασίθηκε νά περμήνη και άποκάσσε νά σ'ήνη. Τή στιγμή εκείνη δένειν ήνοιζε ή πόνοα και παρουσιάστηκε σ'ό κοροφίλν μία κοπέλα. Κολ ή κοπέλα αυτή ήταν τόσο όμοια, όστε ή Βασιλεύς δέν απόρσε νά αναγνωρήνη μη άναγνωρίση θενωσική. 'Ηταν ντυμένη σ' έστωα. Ανά μακονές ξεκαθή πλεξίδες - έπαισαν ός τή υέση τής, πιασάνοντας ένα πόσ'ωπο οροδοκίονα, μέ μενιάνα γολανά κίπια. Στά γυνιά τής γείνοε κοροδοσε διν τό όμοιο υπαρκτό από τριαντάφυλλο... Δέν ήθ ήταν έπίονα από ξυλίνη γόνοα. Κολ έ-σ, ένας έρωσάνισμος στον καρδίοντο 'Ερρίκο, ήταν άνν παρουσιάζοισε τής όμοιότητας τής άγνήτης και τής αλονίας γρόντος...

—'Ορέ μου !... Τί άπίστα κοροφίλν !... κηφίκοσε μέ θανισαπό ο 'Ερρίκος. Πώς σε λένε, κηκοφίλν μου ;

—'Αλοία, είνενέστατε !... άποκρίθηκε ή κοροφίλν, ή όποία δέν είχε άναγνωρίσει τόν Βασιλέα. Είμαι ή κόρη τού κηπουρού. 'Ο πατέρας μου ζείται σ' ένα γυναικό κοροφίλν. Μπορώ νά σ'ε απαντή κοροφίλν σε τίποτα !...

Και ή Φλερέτα, δένοντας αυτά, είχε κοροκίνησε από τήν τασαή της...

'Ο 'Ερρίκος τήν κίταξε μ' έκσταση. 'Η έρωσάνισος τής όροσοφής αυτής κοπέλας τόν είχε αίσει σε μία συγκίνηση άγνωστη γιά αυτόν. Γιά κοροφίλν σ'ό τή ζωή του ο Βασιλεύς κοροφίλν στην καρδιά έναν πόνο τόσο γλυκό... Πέρασαν έτσι κάποιες στιγμές σιωπής,

Έτέλος, ο 'Ερρίκος μίλησε πρώτος :

—'Θά ήθελα μερικά καλά τριαντάφυλλα, είτε, μέ φωνή πού έτρομε λίγο.

—Μπορώ νά σ'ε προσφέρω αυτά, είνενέστατε ! άποκρίθηκε ή Φλερέτα, μέ προθυμία, δείχνοντας τό κόρο πού κρατούσε άκόμη στην άγκαλιά της. Τάκομα τούρα δά. Είναι τό καλύτερο πού βροίκε στον κήπο μας...

—'Όχι, όχι, δέν θέλω νά σου τά πάρω όλα... κηφίκοσε ο 'Ερρίκος. 'Αλλά ή, θά πληρώσω και τό δυό κηκοφίλν, μέ τή διαφορά ότι θά κρατήσω μονάχα τό ένα...

—Και τό άλλο ;

—'Τό άλλο σου τό χαρίζω...

—'Ω ! έχαριστώ πολύ, κίκοσε !... φώναζε ή Φλερέτα, χαμογελώντας από έπαροισία και κίνοτα; συγχρόνος; μά χαριτωμένη ύπόκλιση.

Μιά άγνωστη δύναμη έπαιροζε τότε τόν 'Ερρίκο κοντά σ'ό Φλερέτα. 'Έγειρε έπίονα τής, άναπνέοντας τό μεθυστικό άρωμα των μαλλιών της και τόν λουλουδιών, και τήν όρσησε, μέ φωνή άλλαγμένη :

—Δέν μου λές, Φλερέτα, θά ήθελες νά σε αναγνώριση αβριο κοντά σ'ό κοροφίλν, πού βροίκεται έξω από τό κοροφίλν σου ;

'Η Φλερέτα, άβρια και άποκρίθηκε κοπέλα, άκόμη άκόμη νά κίνη τή φιλάρεση και νουθόνταε και αυτή μά περιέρηνη κίκοσε γιά τόν όμοιο 'Ερρίκο, άποκρίθηκε, χωρίς τόν παρικοκό δισταγμό :

—Μάλιστα, είνενέστατε...

Τήν ήλι μέρα, οι δύο νέοι αναγνωρίθηκαν σ'ό όρισμένο μέρος. 'Όταν ή Φλερέτα έιασε τήν πραγματική ταυτότητα τού φίλου τής, κηφίκοσε νά λιγοθυμήσει από τή συγκίνησή της. 'Εξ ήταν άδύνατο νά κατανοήση πώς μποροσε, αυτή ή ταπεινή και άόμοια τήν κόρη ενός κηπουρού, νά προσάληση τήν προσοχή τού Βασιλέως τής Ναβάρρας. Μά ο 'Ερρίκος τής μίλησε μέ λόγια τόσο πιστωτά - και, έξ άλλων, τόν άγασσε κόλας κ' έκείνη τόσο πολύ ! - όστε δέν δυσκολεύτηκε νά βεβαιωθεί ότι τό αίσθημα τού Βασιλέως γιά αυτήν ήταν τίπο και είλικρινές. Κολ σ' αυτό τό σημείο δέν ήταν γελασμένη ή Φλερέτα.

'Ο 'Ερρίκος τήν άγαπούσε μ' όλη τή δύναμη τής καρδιάς του. Γιά πρώτη φορά σ'ό τή ζωή του καταλάβαινε τί θά πη άγάπη. 'Ο φίληθνος αυτός άνδρακος, πού είχε άείσει, σ'ό τή νουρή ήμέρα του, τό ποτήρι των έρωτικών άπολαύσεων, ένοώθε κοντά σ'ό Φλερέτα μά συγκίνηση, πού δέν μποροσε νά τού τήν χαρίση και μ'άλλη γυναικό. Κοντά σ'ό Φλερέτα ξαναβροίκε κ' αυτός τήν παιδική του άγνότητα...

'Ηταν είνενιγμένους. Και περισσότερο είνενιγμένη ήταν και ή Φλερέτα, ή όποια ζούσε μέσα σ' ένα όμοιο είνενιγση. Καμιά ότεροκοφίλν δέν έκανε τήν κόρη τού κηπουρού ν' άνησυχή γιά τό μέλλον. Τής ήταν άδύνατο νά φαντασθή ότι θά μποροσε ποτέ νά όσβση μία μέρα ή άγάπη τού 'Ερρίκου γιά αυτήν...

Πέρασαν έτσι δέκα, δεκαέντε, είκοσι μέρες...

Ξαφνικά, ο 'Ερρίκος ξεφανατίστηκε. 'Έκανε ένα μέρες νά έμφανισθή σ'ό κοροφίλν, όπου αναγνωρίονταν σε μία όμοια κηκοφίλν. 'Η Φλερέτα άνησυχισσε. Φοβήθηκε μ' όλο άγαπύκοσε τής όροσοφίας. Κ' άποκάσσε νά κίκοσε σ'ό Νεράς, γιά πείσση νά υαθή μέ τούτο πόσ'ωπο τής Ναβάρρας...

Αίλην ώρα έξω από τό κηκοφίλν κοντά σ'ό Φλερέτα άκοσε :

... λια, πού τήν ποσε τά δένωρα ;

Ο 'Ερρίκος 4ος

ή, πού, τιν αυταπό τόν φίλον, εν διδε τά χάδια

'Η Φλερέτα έν σπλαστικά σ'ό στήθος τής και ένας σπασμοσε τή γροκοκρηματικά του προ. Μέσα σε λίγα δευτερολέπια, είχε κηφίλν ή έρωτική τής είνενιγση, είνεν ένω. ('Η συνέχεια εις τήν σελ. 792.)

